
Adam Jurák

**Student Vídeňské univerzity, stážista programu Erasmus na FF UK
(34 let)**

Životní příběh Adama Juráka se začal psát 20. května roku 1989, a to předčasně, když na svět přišel v šestém měsíci těhotenství jeho maminky, Bohuslavy. Tehdy vážil sotva jeden kilogram a do rodiny jej kromě maminky přivítal také otec František a o dva roky starší bratr Ondřej. Ačkoliv okolnosti Adamovo narození byly nepříznivé, díky neskonalé péči maminky, která se o něj doma starala 7 let, vyrostl ve zdatného chlapce s chutí k životu.

Dětství Adam prožil v jihočeském Suchdole nad Lužnicí. Po základní škole se jeho odhodlání k životu začalo projevovat touhou po poznání nových lidí a také krajů, kdy svá středoškolská léta strávil v pohraničí, konkrétně v rakouském Gmündu. Zde studoval střední odbornou školu Schulzentrum – die *Fachschule für wirtschaftliche Berufe*, kterou zakončil maturitou. Jelikož byl Adam povahou zvědavý student, krátce před maturitou se rozhodl svá studia přerušit, aby se mohl zdokonalit v anglickém jazyce při univerzitě v Cambridge. Po úspěšném složení maturitní zkoušky jeho kroky vedly na Vídeňskou univerzitu, kde studoval obor *Tschechische Sprache, Sprach-und Kulturwissenschaft*. V roce 2023 zde pak Adam dosáhl vysokoškolského titulu BA. Pokračoval v magisterském studiu Masterstudium Slawistik – Tschechisch na Univerzitě ve Vídni.

O tom, že se Adam rád vzdělával, vypovídá také jeho zájem o studium latiny a řečtiny na univerzitě v Německu v období letních prázdnin. Magisterským studiem navázal na své předchozí působení na Vídeňské univerzitě, tentokrát při Ústavu slavistiky a Centru translologie. Právě v tomto období se Adam rozhodl využít mezinárodní spolupráce Erasmus, která mu naskytla příležitost ročního studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Studia v Praze si nicméně Adam příliš neužil, jelikož v průběhu zimního semestru se 27. listopadu musel podrobit plánované operaci kolene, která jej krátce vyřadila ze studijního života. O čtrnáct dní později mu však byla v důsledku nevhodně vyhodnocené pooperační péče lékařů diagnostikována hluboká plicní a cévní trombóza, která jej znovu upoutala na nemocniční lůžko. Tehdy psal své rodině: „Utekl jsem hrobníkovi z lopaty“, bylo to 13. prosince 2023. Z nemocnice byl Adam propuštěn doslova pár dní před Vánoce, ačkoliv se stále necítil zdravotně dobře. Přestože byl oslabený, rozhodl se dne 21. prosince 2023 vydat do budovy Filozofické fakulty, aby zde vyřídil několik záležitostí týkajících se jeho studia. Toto rozhodnutí se mu však stalo osudným, kdy stejně jako jeho příchod na svět, byl i Adamův odchod z něj, velmi předčasný.

Nedílnou součástí Adamova života byla jeho duchovní stránka. Již jako malý chlapec byl v tomto směru ovlivněn babičkou, která jej vedla k víře a křesťanským hodnotám. V duchu rodinné tradice byl pokřtěn a později také biřmován, čímž zpečetil svou náklonnost k Bohu. Adam ve víře nacházel klid a porozumění, snažil se žít podle Desatera Božích přikázání.

Adam dovedl s lidmi komunikovat, viděl v nich vždy to lepší, vždy rád druhým pomáhal, byl oblíbený pro jeho povahu, a proto měl také přátele v mnoha zemích. Přátelé a rodina sehráli v jeho životě důležitou roli. Vždy usiloval o to, aby si blízcí vzájemně pomáhali a dobře spolu vycházeli. Dokázal odlehčit napjatou atmosféru, rozdával vřelost, radost a štěstí, přestože ho sám nakonec neměl.

Za Adamova činy nehovoří pouze jeho vzdělání, ale především jeho osobnost a charakter. Byl velmi dobrosrdečný a laskavý, pomáhal lidem svým vřelým slovem, které měl pro každého. Kdo z nás nepřestává myslet na druhé, přestože se mu mnohdy nedostává téhož nazpět? Kolik z nás pomáhá nemocným a starým a kolik z nás je dokáže doprovázet na jejich poslední cestě? Takových není mnoho. S radostí a láskou působil při bohoslužbách ve vídeňském kostele jako hlavní ministrant. Nebyla slavnostní mše, na níž by nenesl kadidelnici nebo nešel v čele s křížkem. Při farních slavnostech se staral o dobrou náladu a hostil všechny českým pivem nebo domácím punčem.

Ve Vídni se Adam zapsal jako dlouholetý hlavní ministrant ve farnosti Unterheiligenstadt. Farníci na něho vzpomínají jako na ministranta tělem i duší, ale také dobrého člověka a kamaráda. V jednom nekrologu bylo uvedeno, že Adam byl „**Čech rodem a Vídeňan volbou.**“

Adamův srdečný pozdrav **servus**, kterým často všechny vítal, a který ho přesně vystihoval, neboť jeho latinský význam – **k službám** – zcela odpovídal Adamovo vlastnostem ochoty a nápomocnosti. V jedné vídeňské písni se zpívá:

Na rozloučenou řekni tiché „servus“,

Ne sbohem, ne adieu,

- Tato slova jenom bolí.

Ale to malé slovíčko „servus“

Je milý poslední pozdrav,

když se člověk musí rozloučit.

„Servus, Adame!

Děkujeme ti za toto úžasné přátelství

a za to, že jsme s tebou mohli být.“

Milovaný Adam se obětoval i při své poslední cestě do nebe. Obdaroval svým tělem pět lidí, kterým zachránil život. Byla to jeho poslední Boží pomoc. Do nebe přiletěl v pátek 22. 12. 2023 ten nejhodnější andílek, který nám umožnil naposledy se rozloučit.

Prosíme Tě, Pane Bože, dej mu své požehnání.

Oremus

Nedílnou součástí Adamova života byla jeho duchovní stránka. Již jako malý chlapec byl v tomto směru ovlivněn babičkou, která jej vedla k víře a křesťanským hodnotám. V duchu rodinné tradice byl pokřtěn a později také biřmován, čímž zpečetil svou náklonnost k Bohu. Adam ve víře nacházel klid a porozumění, snažil se žít podle Desatera Božích přikázání a vždy pomáhal bližnímu svému. To podtrhují slova nejen jeho rodiny, ale také širokého okolí: „V každém

případě vím, že Adam byl velmi věřící. Přivedl mě i mého muže zpátky k víře v Boha. Přivedl nás k tomu číst v Bibli to, co tam opravdu stojí," vzkázala jeho dobrá přítelkyně Betti.

Rovněž pan farář Tomáš Vyhnaněk o Adamovi pravil: „Adam věřil, že Bůh je dobrý, a stejně tak věřil, že i v každém člověku je dobro. V Bibli píše apoštol Jakub: ‚Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.‘ Myslím, že tato slova skvěle charakterizují Adama. On nemusel o své víře mluvit, jeho skutky mluvily za něj.“ Adamův duchovní život byl pestrý, již v Gmündu pomáhal při bohoslužbách panu faráři Kapsovi. Díky kontaktům mezi obláty mu při studiích ve Vídni byla nabídnuta možnost bydlení na faře.

Na zdejší farnosti Unterheiligenstadt se později stal hlavním ministrantem, kde se nejčastěji objevoval v liturgickém oděvu, albě, s krátkou štolou a kadidelnicí nebo s procesním křížkem v ruce. Byl účasten mnoha církevních událostí, jakými jsou například Vánoce nebo Velikonoce, ale rovněž také pohřební obřady. Mnohdy mu nevadilo strávit delší čas na hřbitově, vždy hrdě nesl kříž na znamení toho, že zesnulého čeká věčný život. Celé rodině a všem nejbližším z řad věřících tak snad při jakékoli mši navždy utkví v hlavách Adamova výzva „*Oremus*“.

Čech rodem, Vídeňan volbou

Řadu let Adam prožil a studoval v rakouské Vídni, která mu taktéž přirostla k srdci a kde prožil řadu hezkých chvil se svým otcem. V jednom nekrologu se o něm dokonce píše, že byl „Čech rodem a Vídeňan volbou.“ Adam měl obě země skutečně velmi rád. Jak sám o sobě s oblibou říkával, byl jakýmsi krajánkem, který chodil od domu k domu a rozdával radost. Vždy se také rád vracel za rodinou, přičemž nikdy nezapomněl dovézt drobný dárek či pro své blízké uspořádat malé pohoštění.

Další Adamovou vášní bylo bezesporu cestování. Rád poznával nová místa, nové lidi a novou kulturu. Díky Vídeňské univerzitě se mohl podívat do Turecka či Indie. S tatínkem strávil měsíc na poznávacím zájezdě v Thajsku, s rodinou si užíval potápění a šnorchlování v Egyptě nebo v zimě na svazích hor coby lyžař. Přestože kvůli předčasnému narození měl zhoršený zrak na jedno oko, autem projel významnou část Evropy.

Adamův odkaz

Někteří lidé vytvářejí hmotná díla, jiní tíhnou k umění, vědě nebo třeba sportu. Adam byl člověkem, který po sobě zanechal něco jiného – mravní ponaučení. Adam dovedl s lidmi komunikovat, viděl v nich vždy to lepší, vždy rád druhým pomáhal, byl oblíbený pro jeho povahu, a proto měl také přátele v mnoha zemích. Přátelé a rodina sehráli v jeho životě důležitou roli. Dle slov jeho bratra vždy usiloval o to, aby si blízcí vzájemně pomáhali a dobře spolu vycházeli. Dokázal odlehčit napjatou atmosféru, rozdával vlídnost, radost a štěstí, přestože ho sám nakonec neměl.

V Bibli píše apoštol Jakub: Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru. Myslím, že tato slova skvěle charakterizují Adama. On nemusel o své víře mluvit, jeho skutky mluvily za něj.

Jsem vděčný, že se Adam stal součástí mého života, a protože věřím v život věčný, tak také věřím, že nás Adam i nadále provází svou duchovní pomocí.

Adamova rakouská kamarádka Betti našla v Adamovi opravdového přítele, takového, na něž se může vždy spolehnout. „Ať už jsme byli nahoře, nebo dole, Adam byl vždy při nás – ať už šlo o zlatou svatbu mých rodičů, stěhování do nového bytu nebo smrt mého tatínka. Tancovali jsme, smáli se i jsme společně plakali, zažili jsme spolu opravdu dobré časy,“ zmiňuje Betti a dodává, že nikdy nezapomene na Adamův srdečný pozdrav servus, kterým ji často vítal a který Adama přesně vystihoval, neboť jeho latinský význam – k službám – zcela odpovídal Adamovým vlastnostem ochoty a nápomocnosti. Čekám, že se otevřou dveře a Adam nás jako vždy srdečně pozdraví: „Servus“. Ale dveře už se neotevřou.

A proto mějme v úctě Adamovu práci a pokusme se ve chvílích sporů, nepochopení a zášti slovy i činy jednat tak, jak by jednal on. Dopouštět se chyb je lidské, avšak chceme-li začít konat dobro, neodkládejme naše rozhodnutí a činy na později, neboť jim poté možná nebudeme moci dostát.

Jedno takové Adamova motto znělo:

„Život je jak příklad z matematiky: počítáš a na konci zjistíš, že jsi někde udělal chybu. Chceš začít znovu, ale nemůžeš – zvoní.“

Vzpomínky na Adama **František Jurák – otec**

Se svým synem Adamem jsme měli velmi vřelý vztah, neboť jsme si byli i povahově velmi blízcí.

Po absolvování bakalářského studia a zahájení magisterského studia na Univerzitě ve Vídni nastoupil Adam 1. října v rámci programu Erasmus na FF UK v Praze, kde měl setrvat do června roku 2024. Těšil se, že si při studiu bude moci podrobně prohlédnout Prahu a její historické pamětihodnosti.

Nejkrásnější naší společnou dovolenou byl měsíční pobyt v Thajsku, kde jsme navštívili nejznámější památky. Největším Adamovým zážitkem se zde stalo fotografování s živým tygrem. Společně jsme rovněž zavítali do mnoha rakouských měst, mj. i do malebného města Hallein, které je proslulé svým kostelem, v němž byla napsána světoznámá vánoční píseň Tichá noc od France Grubera. Spolu jsme několikrát navštívili také Brusel, belgické Benátky severu (Bruggy) nebo Ardeny, kde Adam obdivoval památník americké armády z druhé světové války.

V květnu 2020 jsme byli pozváni kaplanem Christianem Wohlfahrtem do německého Bambergu na velmi krásnou a známou slavnost Božího těla, při které Adam ministroval.

Ve Vídni jsme se jako ministranti pravidelně s panem farářem účastnili Božího těla a rovněž jiných církevních akcí. Adam nikomu neodmítl pomoc, ani farníkům ani jiným lidem, kteří ho znali, pomáhali jsme spolu zvelebovat faru a její okolí. Adam několikrát pomáhal připravovat výstavu obrazů v galerii pro paní Ernestinu. V posledních letech učil vojáky z vídeňského Bundeswehru český jazyk.

Spolu jsme se starali o hrobky baronů Lichtenštejnů na Kahlenbergu a zúčastnili jsme se tam i oslav třistašedesátého výročí osvobození Vídně od muslimů polským králem Sobieským. Uvedené vzpomínky jsou pouze kapkou v moři zážitků, které jsem s Adamem za jeho krátký život nasbíral.

Za ta krásná léta ti, Adame, z celého srdce moc děkuji, za všechny ty krásné chvíle prožité s tebou. Pořád nemohu uvěřit, že to skončilo...

Babička a děda

„Náš Adámek byl nejhodnější člen celé naší rodiny“ říkávala babička, kterou měl Adam moc rád.

Adam vyrůstal se svými rodiči a bratrem Ondřejem v rodinném domě, který postavili právě jeho prarodiče. Oba kluci s nimi jezdili na výlety, kterých nebylo málo.

Prarodiče se svým způsobem podíleli na Adamově výchově až do té doby, kdy odešel studovat do Vídně. Babička s dědou se vždy moc těšili, až přijede a ptali se, co by si přál uvařit či upéct. Měl moc rád ryby, které děda chytal a pokaždé, když odjížděl do Vídně, nezapomněl mu kapra zabalit s sebou.

K víře přivedla Adama babička, se kterou odmala chodil do kostela, v němž ministroval. Při každém návratu se těšil, že babičku odveze na mši a že společně promluví i s panem farářem.

Společně jsme oslavovali všechny narozeniny a svátky, Vánoce a rodinné události, které Adam miloval, protože se sešla celá rodina. Ani tentokrát tomu nebylo jinak: těšili jsme se na Vánoce, až zase všichni společně zasedneme k slavnostní štědrovečerní tabuli a poté rozbalíme dárky. To se ale nestalo a už nikdy tomu tak nebude.

„Ádítku, těším se, že se spolu brzy setkáme“, řekla babička a slzy jí stékaly po tvářích.

Tomáš Vyhnálek, OMI– suchdolský farář

Rovněž suchdolský farář, pan Tomáš Vyhnálek, OMI, na Adama vzpomíná v přátelském duchu, když uvádí: „Více než farník a ministrant byl pro mě Adam kamarád, kterého jsem znal mnoho let, dávno předtím, než jsem přišel jako kněz do Suchdola nad Lužnicí, jeho rodiště. Během těch let se naše kontakty proměňovaly, ale to, co bylo vždycky stejné, byla jeho srdečnost a upřímnost, se kterou prožíval všechny své vztahy, a bylo jedno, jestli si procházel zrovna těžším obdobím, anebo se mu skvěle dařilo, k druhým lidem se choval vždycky velmi sympaticky.

Líbila se mi jeho dobrá nálada a humor, kterým mě při našich osobních i telefonických setkáních zaručeně uměl nakazit, i když jsme třeba probírali nějakou nesnadnou situaci. Toto pozitivní a vnímavé nastavení vůči druhým lidem bylo vyjádřením jeho niterné a živé víry.“

Adam věřil, že Bůh je dobrý, a stejně tak věřil, že i v každém člověku je dobro. V Bibli píše apoštol Jakub: „Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru“. Myslím, že tato slova skvěle charakterizují Adama. On nemusel o své víře mluvit, jeho skutky mluvily za něj. Byl šťastný, když mohl na faře ve Vídni přivítat a pohostit české poutníky ze Suchdola nad Lužnicí.

Jsem moc rád za to, že se Adam stal součástí mého života, a protože věřím v život věčný, tak také věřím, že nás Adam i nadále provází svou duchovní pomocí.

Markus – člen pastorační rady farnosti Unterheiligenstadt a dlouholetý přítel

Zpráva o tom, že mezi oběťmi pražské střelby byl i „náš“ hlavní ministrant Adam Jurák, vyvolala ve farnosti Unterheiligenstadt ve Vídni-Döblingu opravdový šok a zděšení.

Adam byl jedním z aktivních členů této farnosti. Byl to nejen ministrant tělem i duší, ale také člověk, který vždy ochotně přiložil ruku k dílu a nikdy nezkazil žádnou zábavu. Především to byl však dobrý přítel, na kterého bylo vždy spolehnutí.

Při všech událostech a církevních bohoslužbách bylo Adama vidět v liturgickém oděvu, jeho albě s krátkou indickou štolou přepásanou cingulem, s kadidelnicí nebo s procesním křížem v ruce. Nekonala se slavnost, při níž by se společně se svým otcem nestaral o dobrou náladu a nehostil všechny českým pivem nebo domácím punčem. Když bylo potřeba s něčím pomoci, vždy se ochotně zapojil: ať už šlo o věšení plakátu na Dlouhou noc kostelů, funkci Mikuláše, stavění Betléma, pomoc při Tříkrálové sbírce nebo svátost Božího těla či jiné církevní akce.

Nelze uvěřit, že byl ve špatný čas na špatném místě a byl z našeho kruhu tak brzy vytržen. V našich srdcích zůstane navždy!

Siegfried – Adamův věrný a dlouholetý přítel

Adam byl výborný společník během našich cest. Byl velice otevřený a upřímný, pečlivý, vždy jsem se na něho mohl spolehnout. Naše výlety organizované vídeňskou univerzitou měly vždy zajímavý program zaměřený na konkrétní téma.

Rád vzpomínám na exkurze po Arménii a Gruzii, Indii, Kappadokii, Bosně a Hercegovině či na jiné výlety. V roce 2024 jsme se chystali na velkou cestu do Japonska, na kterou jsme se oba velice těšili. Tak jako Japonsko, i většina jiných destinací však musela bohužel zůstat jen na papíře.

Adam byl poslán na dlouhou cestu, delší, než jsme čekali, z níž už není návratu a bude nám velmi chybět.

Na rozloučenou

Za bratrovy činy nehovoří pouze jeho vzdělání, ale především jeho osobnost a charakter. Byl velmi dobrosrdečný a laskavý, pomáhal lidem svým vlídným slovem, které měl pro každého. Kdo z nás nepřestává myslet na druhé, přestože se mu mnohdy nedostává téhož nazpět? Kolik z nás pomáhá nemocným a starým a kolik z nás je dokáže doprovázet na jejich poslední cestě? Takových není mnoho. S radostí a láskou působil při bohoslužbách ve vídeňském kostele jako hlavní ministrant. Nebyla slavnostní mše, na níž by nenesl kadidelnici nebo nešel v čele s křížkem. Při farních slavnostech se staral o dobrou náladu a hostil všechny českým pivem nebo domácím punčem.

Adam byl rovněž dobrodružné povahy, velmi rád cestoval a poznával památky a kulturu jiných zemí. Navštívil mimo jiné Thajsko, Gruzii, Indii, Egypt, naposledy Turecko ve spolupráci s Vídeňskou univerzitou. Dovedl být však také požitkář, neboť jej nejvíce těšilo posezení s přáteli, dobré jídlo či atmosféra kaváren. Byl pořádkumilovný, nikdy nenechával nic na poslední chvíli, přišel vždy včas a připraven.

Měl radost, když mohl pro druhé přichystat nějakou oslavu, pohostit či přivést drobný dárek. V roli Mikuláše obdarovával děti na farní besídce. Těšil se na Vánoce a tradice s nimi spojené. Pravidelně se účastnil tříkrálové sbírky a jiných církevních akcí ve vídeňské farnosti. Vyučoval německý a český jazyk, byl velmi oblíbený a žádaný díky své povaze.

Největším jeho přáním však bylo, abychom spolu všichni dobře vycházeli a navzájem si pomáhali. S rodinou prožíval vše nejen osobně, ale i telefonicky. Když přijel, ministroval v suchdolském kostele, kam pravidelně vozil svoji babičku. Stál při nás vždy, když jsme to potřebovali. Byl nápomocen všemu a uměl spojovat lidi. Dokázal odlehčit napjatou atmosféru, rozdával vlídnost, radost a štěstí, přestože ho sám nakonec neměl.

Vštěpoval nám, že smrtí život nekončí, pokud na zemi zůstává ten, kdo miluje. Je nepochopitelné, že se stal obětí šílence, který zničil několik mladých životů. Je nepředstavitelné, že nás opustil tak nečekaně, bez rozloučení.

Děkujeme Ti za krásná léta a chvíle prožité s Tebou. Vzpomínka na Tebe nikdy nezemře, v našich srdcích budeš žít dál.

Ať je Ti tam nahoře v nebi dobře a dohlížej na nás.

Za celou rodinu

Tvůj milující bratr Ondřej

Poslední rozloučení s Adamem v Suchdole a ve Vídni

Poslední rozloučení s Adamem se konalo v pátek 5. ledna 2024 v Suchdole. V zaplněném kostele sv. Mikuláše se konala zádušní mše svatá, celebrowaná vzhledem ke složení shromáždění dvojjazyčně. Kázal zdejší farář Tomáš Vyhnálek, omi. Přítomen byl i kněz z římskokatolické farnosti Tábor – Klokoty a dva duchovní z Vídně včetně ministrantů, Adamových přátel.

Na úvod otec Tomáš řekl: „Shromáždili jsme se zde v tomto chrámě, abychom vyznali naši víru, že jsme všichni součástí jedné lidské rodiny. Jako křesťané věříme, že jsme součástí Kristova mystického těla. Toto tělo dostalo hlubokou ránu.“

Smuteční řeč v češtině přečetl Adamův bratr Ondřej ([k přečtení zde](#)) a v němčině Adamova kamarádka Bettina Krumpl – Rogatsch z Vídně ([k přečtení zde](#)). Rovněž v suchdolském zpravodaji vyšel text *Vzpomínka na Adama* ([k přečtení zde](#)) a taktéž vyšla vzpomínka v německém jazyce od farnosti v Unterheiligenstadtu ([k přečtení zde](#)).

O dva dny později, 7. ledna, se konala bohoslužba za Adama s živou hudbou v kostele v Unterheiligenstadtu ve Vídni, kde se měli možnost rozloučit všichni, kteří Adama znali.

[I takto vzpomínají na Adama...](#)

Fotogalerie | Rodinný archiv

```
<script type="text/javascript" src="files/jbcore/juicebox.js"></script> <script type="text/javascript"> new juicebox({ containerId: 'A8f5e7dbce2bd46df9079af06881ce04c', galleryTitle: "", galleryWidth: '100%', galleryHeight: '550px', configURL: 'UK-13657-version1-gallery_A8f5e7dbce2bd46df9079af06881ce04c.xml' }); </script> <div id='A8f5e7dbce2bd46df9079af06881ce04c'></div>
```